

Arrest

nr. 69 671 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te hebben en een moslim te zijn. U bent geboren in X, in het dorp X, waar u tot het jaar 2000 heeft gewoond. In het jaar 2000 verhuisde u naar de provincie Al Baheera, meer bepaald naar het dorp Rashid, waar u tot februari 2011 heeft gewoond. U handelde in onbewerkt hout en daarnaast had u ook een kippenkwekerij. In beide zaken stelde u enkele mensen te werk. In het jaar 2000 werd u lid van de Nationale Democratische Partij die toen aan de macht was. In 2003 werd u volwaardig lid en werd u een lidmaatschapkaart gegeven. Vanaf 2007 was u in Kafr Al Sheikh verantwoordelijk voor 'de coördinatie van doelgroepen'. Dit hield in dat u zich bezig moest

houden met het organiseren van congressen en vergaderingen van uw nevenvestiging in het district. Naar aanloop van de val van de regering kwam u ter ore dat de Moslimbroeders u zouden viseren. U volgde de recente ontwikkelingen op en woog af wat u zou doen. Op de dag van de val van de regering vertrokken uw vrouw en kinderen naar haar vader. Twee of drie dagen later belde uw buurman u op dat enkele mannen uw huis en kippenboerderij in brand aan het steken waren. U was op dat moment niet thuis. U vertrok onmiddellijk naar uw oom in Alexandrië, waar u een tijdje verbleef. Voor uw vertrek verbleef u ook nog een periode op twee verschillende boerderijen. Nadat u uw huis had verlaten en voor u Egypte verliet werd u op de hoogte gebracht dat u door een rechtbank respectievelijk tot 5 jaar en nog eens 2 jaar cel werd veroordeeld. Op 20 september 2011 verliet u via de luchthaven van Cairo uw land van herkomst. Diezelfde dag kwam u in België aan waar u een asielaanvraag indiende. Enige tijd geleden kreeg u te horen dat uw broer was beroofd en dood werd aangetroffen naast zijn auto op de snelweg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van het overlijdensattest van uw broer, een kopie van uw lidmaatschapspasje van de Nationale Democratische Partij, een kopie van een dagvaarding, twee kopieën van attesten van een rechtbank en een kopie van een overzicht van mensen die bij verstek veroordeeld zijn voor.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U verklaarde problemen te hebben ervaren naar aanleiding van uw lidmaatschap van de tot 11 februari 2011 aan de macht zijnde Nationale Democratische Partij. Omwille van uw lidmaatschap en uw activiteiten voor deze partij zouden de Moslimbroeders uit uw regio u hebben gevisereerd. Wanneer u echter werd gepeild naar uw politieke activiteiten konden deze weinig overtuigen. Vooreerst verklaarde u dat u sinds 2000 lid zou zijn van deze partij, gedurende drie jaar zou u een gewoon lid geweest zijn. Vervolgens beweerde u gedurende één jaar verantwoordelijk te zijn voor de werving van doelgroepen. Daarna was u verantwoordelijk voor de organisatie van externe activiteiten zoals het organiseren van vergaderingen en congressen (CGVS, p. 6). Indien deze tijdsweergave in rekening wordt gebracht zou u vanaf 2004 als activiteitencoördinator aan de slag zijn gegaan. Wanneer u echter verder in het gehoor werd gevraagd hoe lang u de functie van activiteitencoördinator heeft uitgeoefend, verklaarde u dat u sinds 2007 met deze taak was belast (CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat er tussen uw beide verklaringen een periode van drie jaar komt te liggen. Daarnaast verklaarde u dat er in uw district veertien nevenvestigingen zijn en dat u in uw nevenvestiging na de voorzitter en vice-voorzitter de derde positie innam (CGVS, p. 6). Toch bleek u slechts drie van de andere nevenvestigingen te kunnen noemen en kon u slechts twee personen bij naam noemen die in die andere nevenvestigingen dezelfde functie als u uitoefenden (CGVS, p. 7). Zeker gezien het feit u belast was met de externe organisatie van congressen en vergaderingen en er wel kan verwacht worden dat u met andere vestigingen contact had is de vaststelling dat u slechts drie andere vestigingen en twee andere personen met dezelfde taak kan opnoemen uiterst bevreemdend. U daarenboven gevraagd welke congressen u organiseerde en u naar een voorbeeld hiervan werd gevraagd, antwoordde u naast de kwestie door te stellen dat de voorzitter u de info doorgaf en u de zaal in orde moest maken (CGVS, p. 7). U verder gepeild naar waarover de vergaderingen gaan en wat de visie van de partij is blijft u heel erg op de vlakte door te stellen dat de partij de grootste wil zijn en blijven, dat ze het burgerschap willen verbeteren en goed willen omgaan met publieke middelen. U naar meer uitleg gevraagd slaagde u er niet in om in bovenstaande uitspraken meer duidelijkheid te scheppen (CGVS, p. 8).

Toch verklaarde u dat u omwille van deze bovenstaande activiteiten zou worden gevisereerd door de Moslimbroeders. U stelde dat uw vrouw en kinderen op de dag van de val, 11 februari 2011, al naar uw schoonvader zouden zijn gegaan (CGVS, p. 11). Twee of drie dagen later kreeg u een telefoontje van uw buurman die u vertelde dat uw huis in brand werd gestoken. U aanvankelijk gevraagd wanneer dit was gebeurd verklaarde u dat dit in maart van dit jaar was gebeurd (CGVS, p. 9). Wanneer u verder werd gevraagd wanneer uw huis in brand werd gestoken verklaarde u dat het twee of drie dagen na de val van het regime was gebeurd (CGVS, p. 11). Twee of drie dagen na 11 februari 2011 kan bezwaarlijk al als maart van dit jaar worden beschouwd. Dat u over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis niet meer overtuigende verklaringen kan afleggen is opmerkelijk. Daarnaast verklaarde u dat u, nadat u op de hoogte was gesteld van de brandstichting in uw huis, meteen naar uw oom in Alexandrië zou zijn vetrokken (CGVS, p. 3, 11). U schat dat u daar anderhalve tot twee maanden zou hebben verbleven (CGVS, p. 3). Daarna ging u naar een boerderij die gelegen was langs de snelweg tussen Ismailiya en Bor Said. Daar verbleef u bij een vriend die op de boerderij werkt maar u wist niet te zeggen wie de eigenaar van die boerderij zou zijn (CGVS, p. 3). Gezien u verklaarde daar één tot

anderhalve maand te hebben verbleven wekt dit de nodige verbazing. Daarna stuurde uw vriend u naar een andere boerderij, maar u blijkt niet te weten waar deze gelegen is noch kan u antwoorden op de vraag hoe lang u daar nog zou hebben verbleven (CGVS, p. 4). U kan enkel stellen dat u daar tot uw vertrek op 20 september 2011 zou hebben gebleven wat wederom de nodige verbazing wekt gezien u helemaal niet kan aangeven hoe lang u daar nog verbleven heeft (CGVS, p. 3-4). Indien uw bovenstaande verklaringen worden opgeteld dan zou u in principe al vanaf eind mei op de laatste boerderij moeten hebben verbleven en kan het niet zo moeilijk zijn om aan te geven dat u daar nog een drietal maanden zou hebben verbleven. Gezien u niet in staat bent dit te doen brengt dit de geloofwaardigheid en doorleefdheid van uw relaas in het gedrang. Eveneens is het opmerkelijk dat u geen info hebt over wat er met de mensen van uw nevenvestiging zou zijn gebeurd, u komt immers niet verder dan te stellen dat ze op de vlucht sloegen (CGVS, p. 9). Nochtans verklaarde u dat jullie in de periode voor de val samen kwamen om de situatie te bekijken en de laatste ontwikkelingen op te volgen. Toen jullie het nieuws zou hebben bereikt dat de Moslimbroeders jullie zouden viseren besloten jullie om allemaal op de vlucht te slaan (CGVS, p. 10). Het is verwonderlijk dat u gedurende al die maanden dat u nog in Egypte verbleef blijkbaar niet heeft geprobeerd om hen te contacteren om op de hoogte te zijn van hun doen en laten (CGVS, p. 11). Daarenboven bleek u ook niet op de hoogte te zijn of parlementsleden van de Nationale Democratische Partij momenteel zouden worden vervolgd. Gezien u eerder verklaarde de dagen rond de val het nieuws op te volgen maar dan wel niet met zekerheid blijkt te weten wat er met hen zou zijn gebeurd, is verbazingwekkend. U meent slechts te mogen veronderstellen dat er hen niets is overkomen. U stelde met uw eigen veiligheid bezig te zijn. Daarenboven verklaarde u dat de ex-president en voorzitter van de partij, Hosni Mubarak, de vice-voorzitter, Safwat al-Sharif, en Ahmed Ezz, de activiteitencoördinator, op nationaal niveau voor de rechter werden gebracht. U opnieuw gevraagd wat er met de parlementsleden is gebeurd, verklaarde u dat de volksvertegenwoordigers niets is overkomen, dat het enkel gaat om de leiders en de machthebbers van de partij (CGVS, p. 9).

In het licht van bovenstaande verklaringen is het opmerkelijk dat u als activiteitencoördinator in één van de veertien nevenvestigingen van een district een dergelijk groot risico zou lopen gezien u zelf verklaart dat enkel de leiders en machthebbers terecht staan en u zelf niet op de hoogte bent van hoe het de parlementsleden van de Nationale Democratische Partij is vergaan (CGVS, p. 9). Daarenboven legt u, zoals hierboven al werd vastgesteld, weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw verblijfplaatsen en hoe lang en waar u dan juist zou hebben verbleven. Ook met betrekking tot de brand die uw huis, uw kippenfabriek en uw wagens in de as zou hebben gelegd kan u uiterst weinig informatie geven. U stelde dat uw buurman u had opgebeld. Aanvankelijk verklaarde u dat u op dat moment bij een dorpsgenoot was terwijl u verder in het gehoor verklaarde dat u bij uw zus verbleef (CGVS, p. 11-12). Het is opmerkelijk dat u in uw eerste verklaring waarin u stelt dat u bij een dorpsgenoot verbleef er niet meteen bij zou zeggen dat u eigenlijk bij uw zus verbleef toen u door uw buurman werd opgebeld. U stelde niet veel over de brand te weten gezien u niet meer bent terug gegaan maar u verklaarde wel dat u zou gehoord hebben dat de Moslimbroeders achter de brandstichting zaten. U gevraagd hoe u dat wist verklaarde u dat de burens, ooggetuigen, mensen hadden gezien die aan de beweging waren gelinkt. U gevraagd welke mensen uw buurman dan had gezien, verklaarde u dat hij er niet naartoe was gegaan maar dat hij van op een afstand mannen met lange baarden had gezien (CGVS, p.11-12). Dat mannen met lange baarden per definitie gelinkt zouden worden aan de Moslimbroeders is een weinig overtuigende redenering.

Daarnaast verklaarde u door een rechtbank tot zeven jaar cel te zijn veroordeeld (CGVS, p. 2, 13). U echter gevraagd naar meer uitleg inzake deze veroordeling stelde u hierover niets te weten gezien u bij verstek werd veroordeeld en u op dat moment in Alexandrië verbleef. Toch bleek dat u via uw advocaat van deze uitspraak op de hoogte werd gesteld. Maar u wist niet te zeggen wanneer u van deze uitspraak op de hoogte werd gesteld, u stelde nog in Alexandrië te zijn, maar bleek u eveneens niet te weten hoe lang u daar al was (CGVS, p. 13). Echter, u stelde twee – drie dagen na de val van het regime naar Alexandrië te zijn gegaan en daar volgens uw verklaringen anderhalve tot twee maanden te hebben verbleven, wat maakt dat u tot ongeveer midden april in Alexandrië zou zijn geweest (CGVS, p. 3, 10-11). Doch uit de vertaling van de rechtbankdocumenten die u voorlegt blijkt dat u op de zitting van 11 mei 2011 zou zijn veroordeeld en u volgens uw tijdssituering dan al niet meer in Alexandrië zou zijn geweest. U bleek ook niet te weten hoe lang nadat u had vernomen dat u was veroordeeld Egypte heeft verlaten (CGVS, p. 14). Eveneens wist u niet door welke rechtbank u werd veroordeeld en heeft u bovendien verzaakt dat aan uw advocaat te vragen (CGVS, p. 14). Daarnaast wist u ook niet hoe uw advocaat op de hoogte was gekomen dat u was veroordeeld en heeft u het hem eveneens niet gevraagd. Wat eveneens de nodige verbazing wekt is het feit dat u, nadat uw advocaat u hiervan op de hoogte had gebracht, geen contact meer met hem heeft opgenomen. U stelde niet te weten wat u nog met hem zou moeten bespreken (CGVS, p. 14). U bent daarenboven niet op de hoogte of uw advocaat sindsdien nog iets in het belang van uw zaak heeft ondernomen (CGVS, p. 15). U weet

bovendien niet wie die rechtszaak tegen u zou hebben aangespannen noch wist u op basis van welke specifieke beschuldigingen u werd veroordeeld of wat er juist in het vonnis staat. U kon slechts verwijzen naar daden in strijd met het nationaal, internationaal en economisch belang (CGVS, p. 14). Mocht er geloof aan de door u beweerde veroordeling(en) kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alle mogelijke demarches zou hebben ondernomen om contact met uw advocaat op te nemen en zich hieromtrent te informeren, zulks is immers van essentieel belang om uw vrees correct te kunnen beoordelen.

Voorts verklaarde u dat uw vrouw en kinderen sinds de val van het regime bij uw schoonvader zouden verblijven (CGVS, p. 5, 9). U gevraagd of er tijdens hun verblijf bij uw schoonvader iets met hen zou gebeurd zijn antwoordde u van niet, dat u vermoedt dat ze daar veilig zijn (CGVS, p. 5). U gevraagd waarom u niet ergens anders in Egypte zou kunnen wonen stelde u dat de uitspraak van de rechtbank voor heel Egypte geldig is. Toch bleek dat uw vrouw en schoonvader sinds uw vertrek niemand over de vloer hebben gehad (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk zou worden gezocht door ofwel de Moslimbroeders of de overheid is het opmerkelijk dat ze daar nooit eens zouden zijn langsgegaan op zoek naar u.

Ten slotte plaatsen wij ook grote vraagtekens bij de manier waarop u uw land van herkomst zou hebben verlaten. U stelde met het vliegtuig vanuit de internationale luchthaven van Cairo te zijn vertrokken (CGVS, p. 4). U blijkt echter niet te weten met welke luchtvaartmaatschappij u zou zijn vertrokken, u beweerde het paspoort niet eens te hebben gezien. U heeft echter geen paspoort nodig om te weten met welke luchtvaartmaatschappij u zou zijn vertrokken daar dit gegeven, zoals algemeen is geweten, verschillende keren tijdens de vlucht wordt omgeroepen. U gevraagd met welke documenten u reisde verklaarde u dat u niets in uw bezit had, dat alles in het bezit was van de smokkelaar. U nogmaals gevraagd of u nooit een paspoort heeft moeten tonen of u zichzelf nooit heeft moeten identificeren verklaarde u opnieuw dat de smokkelaar voor u uit liep en hij de twee paspoorten bij zich had. U gevraagd of dat uw eigen paspoort was, beweerde u dat het een paspoort was dat de smokkelaar had gemaakt, maar u wist niet welke naam erin genoteerd stond. U gevraagd welke naam op het vliegticket stond beweerde u opnieuw dat u dat niet in uw bezit had. Uiteindelijk gaf u aan dat u bij het betreden van het vliegtuig enkel een klein zitplaatskaartje had moeten tonen maar dat u dat opnieuw aan de smokkelaar had moeten afgeven (CGVS, p. 4). Uw bovenstaande verklaringen stoken helemaal niet met de werkelijkheid. Het is immers in iedere internationale luchthaven de procedure dat iedere volwassen persoon zelf zijn paspoort en vliegtuigticket aan de luchthavenautoriteiten en de douane moet tonen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, uw weinig overtuigend profiel als lid van de Nationale Democratische Partij, uw flagrant gebrek om uw verblijfplaatsen in de tijd te situeren, uw gebrek aan kennis over de rechtszaak(zaken) die tegen u was (waren) aangespannen en uw bizarre reisroute heeft u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een overlijdensattest van uw broer, uw lidmaatschapsje van de Nationale Democratische Partij, een dagvaarding, twee attesten van een rechtbank en een overzicht van mensen die bij verstek veroordeeld zijn voor. In verband met de dood van uw broer kunt u niet veel meer vertellen dan dat hij naast de internationale snelweg dood werd aangetroffen en dat zijn auto was beroofd, niets meer en niets minder (CGVS, p. 2, 15). U verklaarde dat uw broer geen vijanden had en u stelde niet te weten door wie hij was vermoord aangezien u hier was (CGVS, p. 15). De overige documenten hebben gezien bovenstaande vaststellingen geen enkele meerwaarde. Dergelijke documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Mubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwentelingen, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Mubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker wijst inzake zijn verantwoordelijkheden voor de organisatie van de externe activiteiten erop dat 2007 toch na 2004 valt.

Hij stelt zich de vraag waarom hij zich zou moeten bezighouden met andere nevenvestigingen nu hij zijn handen vol had met zijn eigen nevenvestiging.

De brand van zijn huis en de val van het regime vielen in dezelfde periode en bepaalde details zijn onbelangrijk *“daar voor het gaat om zijn politieke engagementen”*.

Het is meer dan begrijpelijk dat hij onvoldoende kennis heeft over de verblijfplaatsen nadat zijn huis in brand werd gestoken omdat hij op de dool was ook na het verlies van zijn gezin.

Het is niet meer dan normaal dat men in moeilijke omstandigheden finaal nog naar zijn eigen belang kijkt zodat hij onvoldoende informatie heeft over de nevenvestigingen.

Het is niet zo dat vooral machthebbers en leidende figuren problemen zouden hebben, wat gebleken is uit de veroordelingen.

Verzoeker heeft gesteld dat hij ongeveer twee maanden in Alexandria heeft verbleven zodat het perfect mogelijk is dat hij de beslissing van de rechtbank ontving toen hij daar was. Verzoeker heeft zijn zaak na de veroordeling niet verder heeft opgevolgd via zijn advocaat omdat hij zich in een zeer moeilijke prangende situatie bevond.

De motieven omtrent de reisroute en de reisdocumenten komen neer op het zoeken naar spijkers op laag water daar hij zijn lot in handen gaf van de smokkelaar op wie hij vertrouwde.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker verklaarde dat hij, na een geleidelijke groei binnen de partij, sinds 2007 de functie van activiteitencoördinator uitoefende. Gelet op dit voorgehouden profiel kan van verzoeker verwacht worden dat hij kennis heeft omtrent het reilen en zeilen van de partij, minstens op lokaal vlak en aangaande de afdelingen die op lokaal vlak met elkaar zijn verbonden, en het lot van zijn partijleden na de val van het regime van Moebarak op 11 februari 2011.

Het feit dat hij zijn handen vol had met zijn eigen nevenvestiging verklaart dan ook geenszins waarom verzoeker, die beweerde dat hij in zijn nevenvestiging na de voorzitter en vice-voorzitter de derde positie innam, slechts drie van de andere nevenvestigingen kon noemen en slechts twee personen bij naam kon noemen die in die andere nevenvestigingen dezelfde functie uitoefenden. Dit geldt des te meer nu verzoeker beweert belast geweest te zijn met de externe organisatie van congressen en vergaderingen. Bovendien antwoordde verzoeker naast de kwestie toen hem naar een voorbeeld werd gevraagd van de congressen die hij organiseerde en bleef hij heel erg op de vlakte toen hem werd gevraagd waarover de vergaderingen gaan en wat de visie van de partij is (gehoorverslag CGVS, p.7-8).

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs ook worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen teneinde zijn persoonlijke situatie in te schatten. Actuele informatie aangaande de evolutie van zijn persoonlijke problemen en omtrent het lot van personen die zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden, is immers van primordiaal belang om de aangehaalde vrees, alsook de actualiteit van deze vrees correct te kunnen inschatten. Derhalve is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet informeerde omtrent het lot van zijn collega's in de nevenvestiging van de partij (gehoorverslag CGVS, p.10).

Van verzoeker kan ook worden verwacht dat hij een ingrijpende gebeurtenis als het in brand steken van zijn woning en bedrijfsvoertuigen nauwkeurig kan situeren, zodat het niet aannemelijk is dat hij deze gebeurtenis enerzijds twee of drie dagen (gehoorverslag CGVS, p.11) na de val van het regime (11 februari 2011) situeert en anderzijds in maart 2011 (gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat een dergelijk incident met aanzienlijke financiële en persoonlijke implicaties een detail betreft.

Met betrekking tot de opeenvolgende verblijfplaatsen waar verzoeker verbleef na de brand van zijn woning, merkt verweerder terecht op dat ook hier van verzoeker kan worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat verzoeker op de dool was verklaart niet waarom hij niet weet waar de boerderij gelegen is waar hij verbleef noch hoe lang hij daar nog verbleven zou hebben (gehoorverslag CGVS, p.4). Dergelijke kennis is immers van belang om zijn persoonlijke veiligheidssituatie te beoordelen.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet zo is dat vooral machthebbers en leidende figuren problemen zouden hebben, wordt verweerder bijgetreden waar hij opmerkt dat het verzoeker zelf is die verklaarde dat de volksvertegenwoordigers van de partij niets overkwam, maar dat het enkel gaat om de leiders en machthebbers van de partij (gehoorverslag CGVS, p.9).

De door verzoeker neergelegde veroordelingen kunnen hier geen ander licht op werpen aangezien het kopieën betreffen die door knip- en plakwerk kunnen worden samengesteld.

Het is daarenboven geenszins plausibel dat verzoeker onwetend is omtrent wie die rechtszaak tegen hem zou hebben aangespannen, door welke rechtbank hij werd veroordeeld, op basis van welke specifieke beschuldigingen hij werd veroordeeld, wat er precies in het vonnis staat en wat hij nog met zijn advocaat had moeten bespreken (gehoorverslag CGVS, p.14).

Het feit dat verzoeker zich in een *“zeer moeilijke prangende situatie”* bevond, verklaart bovendien geenszins waarom verzoeker geen moeite heeft gedaan om nog contact op te nemen met zijn advocaat, temeer nu hij Egypte meer dan vier maanden na de veroordeling heeft verlaten.

Met betrekking tot verzoekers reisroute en reisdocumenten, merkt verweerder terecht op dat verzoeker gehouden is tijdens de asielprocedure de waarheid te vertellen en alle nuttige stukken voor te leggen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan. Het is niet aannemelijk dat hij niet weet met welke luchtvaartmaatschappij hij zou zijn vertrokken en het is manifest ongeloofwaardig dat hij zijn paspoort niet diende te tonen in het kader van de grensformaliteiten. Deze vaststellingen komen niet neer op het zoeken naar spijkers op laag water maar doen integendeel op ernstige wijze verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Voormelde vaststellingen impliceren de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoekers loutere melding dat *“de problemen in Egypte voor iedereen bekend zijn”*, doet geen afbreuk aan de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Egypte, ondanks onzekerheid ten gevolge van de politieke omwentelingen, zich weer normaliseert.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert geen specifieke elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont hij niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS